

BROTLENDING

Þokukennd vitund mín
tekur gamalt, svart reiðhjól
og hjólar út í skóg.
Þar lendi ég í ævintýrum
hins tryllta hugarheims
og þyrta upp marglitum laufblöðum
utan um líf mitt.
Ég reyni að safna þeim saman
í hrúgu á einn stað
en þau fjúka alltaf burt
með tvíráðum vindinum
milli fingra minna.

STOPOVER

My senses fogbound
take an old black bike
and ride out into the forest.
I get caught up in adventures
of frenzied imagination there
and whirl up the many-coloured leaves
around my life.
I try to gather them together
in a heap in one place
but the wind unsure keeps blowing them
away through my fingers.

UM AFTAN

Svo milt og angurvært
er kveldið.
Umlykur húsin smáu
í syfjulegri borg.
Þanglyktin sæta
kitlar litla
rómantíska fugla
sem raula á þakskeggjum.
Húmið leggst yfir
sem dúnmjúkur klútur,
opnar fyrir draumunum
borgarhliðin,
svo þeir megi
smjúga í sálirnar
og vagga þeim
inn í niðdimma nótt.

EVENING

Quiet and sad
the evening
closes around the little houses
in the sleepy town.
the sweet smell of seaweed
attracts the small
romantic birds
that chirp in the gutters.
The dusk descends
like soft material,
the town wall open
to dreams
allow them
to smuggle into men's souls
and rock them
into blackest night.

LEIKUR MEÐ ÁST

Ástin gæti verið eins og lítið lóuhjarta
sem sveimar á milli skýjanna
í leit að alsælu tregablandinna vona.

Ástin gæti líka verið eins og pappírsmíði
sem ærslast í reiðuleysi hverfuleikans
gamall og laskaður eftir stormhviður vindanna
þar til einhver stígur óvart ofan á hann
í Austurstrætinu á annasömum föstudegi.

Þó er líklegra
að ástin sé brotið sem vantaði í myndina
af spegli sálarinnar
– ástriðufull gjafmildi vonar og ótta
sem eiga sér hreiður í höfði mínu
og unga úr tilfinningum
með reglulegu millibili.

RADDIR Í VATNINU

Ég heyri raddir
í vatninu.
Lágværar og blíðar
hvísla þær
í niðandi strauminn.
Segja mér sögur af árbúa
sem spilar á flautu
í grænbláu húmi.
Þá syngja raddirnar
með titrandi blæ
óðinn til hafsins.

Ég græt björtum tárur
til sjávar.

PLAYNG WITH LOVE

Love might be a little bird's heart
that glides between the clouds
in search of the euphoria of reluctant hope.

Love might be a scrap of paper
that swirls in the apathy of vagueness,
old and beaten by gusts of wind
until someone accidentally steps on it
in the high street on a busy Friday.

Though it's more probable
that love is a missing piece from the picture
of the mirror of the soul
-- passionate generosity of hopes and fears
that nest in my mind
and send out a brood of feelings
at regular intervals.

VOICES IN THE WATER

I hear voices
in the water.
Gentle and soft
they call
in the babbling stream,
telling me stories of the water sprite
who plays the flute
in the blue-green dusk.
Then the voices sing
in wavering tone
their enchantment to the ocean.

I weep bright tears
seaward.

GRÁR DAGUR

Vindurinn blæs
í andlit,
gráleit híma þau
við vegg
gleymskunnar.
Húskumbaldar
skekjast til,
hljóða þreytulega
undan fargi áranna
– fólksins,
sem vindbarið
er sífellt
á undanhaldi.

COLOURLESS DAY

The wind blows
in the faces
idling greyly
along the wall
of forgetfulness.
The ghetto houses
warp and bend
sound weary under
the drone of years
and people
who, windbeaten
forever
retreat.

MÁNUDAGSMORGUNN

Regnið fellur lóðrétt
á svartar gangstéttir
og ilmur gróðursins
lokast inni
í þungum dropunum,
hrapandi á regnhlífar
borgarinnar.
Vitundin mýkist
í gráleitum morgninum
gáruðum vorpollum

rauði gossjálfsalinn
brosir kátur til mín
utan frá götunni.

MONDAY MORNING

The rain falls vertically
on the black pavement
and the smell of foliage
is closed within
the heavy drops
splattering umbrellas
in the town.

My thoughts soften
in the grey morning
in rain-rippled puddles

the red Coke vender
smiles happily at me
from the street.